

[Anker Lau.]

at der er en vis balance i forholdet. Principielt er jeg imod, at vi i tinget skal blande os i disse praktiske erhvervsmæssige forhold, som vel nok en lang række andre grupper forstår at ordne inden for deres egne rammer, men skal vi gøre det, må det ske på et grundlag, som detailhandelen, forbrugerne og medhjælperne har kunnet finde hinanden på, og det er som sagt mit indtryk, at den nugældende lukkelov netop bygger på en sådan balancekunst.

Den højtærede minister siger i sin fremsættelse, at der er en lang række virksomheder lige fra automobilhandlere til kiosker, som har ønsket videregående ændringer i loven, og jeg er helt sikker på, at det udvalg, som nu formentlig bliver nedsat, vil få mange besøg. Men jeg må dog mene, at der skal meget stærke kræfter til at bryde den balance, interesserne nu trods alt har fundet frem til. Hermed mener jeg ikke, at der ikke kan foretages visse tilpasninger, efterhånden som tilværelsen ændrer sig; det er i virkeligheden kun det, det foreliggende lovforslag tager sigte på. Jeg vil gerne i denne forbindelse minde om, at her har mit parti fået ret på en række af de områder, vi fremholdt i 1950, da vi netop mente, at udviklingen ville føre noget af det, der her sker, med sig. Når lejrlivet udvikler sig, som sket er, finder jeg det helt i orden, at der foregår en lovændring som den her foreslåede. Jeg anser det også for rigtigt, at man finder en løsning med salg på de centrale steder, hvor den store turiststrøm passerer. Jeg forstår imidlertid, at handelens organisationer ikke hidtil har kunnet tiltræde ændringerne, og da jeg mener, at erhvervslivet, de, der direkte berøres af dette, må have en meget betydelig indflydelse på afgørelsen, vil jeg vente med at tage endeligt standpunkt, indtil vi i det kommende udvalg har hørt detailhandelens argumentation. Jeg vil dog tilføje, at jeg tror, det i længden vil blive meget svært at fastholde modstanden, når man ved, hvorledes disse forhold løses næsten alle andre steder i verden. Endelig må vi også erkende, at handelen, hvor et vist pres opstår, kan finde nye veje, måske uheldige veje, og det er der ingen der er tjent med, allermindst detailhandelen.

Jeg skal med disse bemærkninger tilsige en interesseret behandling i udvalget.

Weikop: Det foreliggende lovforslag er, som den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde, et supplement, eller man kan også kaldet det en meget beskedet ændring af lukkeloven. På den ene side tilsigter lovforslaget at legalisere det salg, der rent faktisk har fundet sted både i Kastrup Lufthavn og på Hovedbanegården, indtil der for nogen tid siden blev skredet ind mod denne handel på Hovedbanegården. På den anden side vil lovforslaget tillade handel på de lejrpladser, der har været talt om, men på et begrænset vareområde i en begrænset tid inden for et begrænset tidsrum og til en begrænset kreds af personer.

Når jeg nævner alle disse begrænsninger, er det, fordi jeg gerne vil sige — meget forsigtigt, men alligevel sige det — at jeg synes egentlig, det er en uheldig form for lovgivning. For det første fordi det senere skal fastlægges, hvad der må handles med, med andre ord man kan ikke læse af lovforslaget, hvad man må og ikke må. For det andet fordi salget på lejrpladserne efter min mening næsten øjeblikkelig vil give anledning til overtrædelser, al den stund det bliver uhyre svært at kontrollere, om der kun bliver solgt til lejrpladsens beboere. Og så skal der udarbejdes varelister. Tænk nu, hvis den højtærede handelsminister efter at have forhandlet med erhvervene og med turistforeningerne, og hvem ved jeg, har lavet en vareliste og så måske har glemmt knappenåle eller sikkerhedsnåle eller andre småting på listen, så bliver rent faktisk lejrpladsbutikkernes indehavere lovovertrædere, hvis de sælger sådanne glemte varer. Måske vil den højtærede minister heroverfor sige, at det er mindre hensigtsmæssigt at fastsætte varegrupper i selve loven, for så kan der ikke ændres, uden at loven skal ændres. Hertil vil jeg gerne på forhånd svare, at det er muligt, men at man i så fald hellere bør give loven noget videre rammer. Det vil jeg foretrække fremfor at gøre både kunder og sælgere til lovovertrædere, idet vi ved, at begge parter, både købere og sælgere, kan idømmes bøde, hvis lukkelovens bestemmelser bliver overtrådt.